

I

Woensdagmorgen – ergens in Gent

Inspecteur Barbara Bax liet de claxon luidkeels schreeuwen. Het klonk als een schip dat alle ketels onder stoom had. De nagalm nam alle dromen uit de slapende straat met zich mee.

‘Godverdomme Arnold, waar zit ge nu weer? Acht uur is acht uur’, vloekte ze. De ochtend was nog vol van de zwoele nacht. ‘k Sta hier al bijna een half uur naar de ochtenddebatten te luisteren!’

Ze claxoneerde nog een keer, met succes deze keer. Een boterham tussen zijn tanden, een sneetje salami leek te willen ontsnappen. De linker arm zat in de mouw van een jas die nooit aan enig modebeeld beantwoord heeft, de rechtermouw ontweek als een toreador de andere arm. Zo verscheen commissaris Arnold De Knock op het appel. Ook het ochtendhumeur, zo gigantisch als de staatsschuld, was zoals gewoonlijk van de partij.

‘Is het nu gedaan met mijn burens te ambeteren? ’k Ben hier toch, wat is uw probleem, Bax?’ gromde hij nauwelijks verstaanbaar.

Wat haar probleem was? Dat zich een tropische storm een uitweg baande door haar lichaam, dat was haar probleem, van de gekuste nek over de tintelende tepels naar de smachtende dijen. Ze telde de seconden af tot ze Pierre zou terugzien. Elke pees in haar lijf verlangde, smeekte naar hem. Met

één blik had hij haar oerinstincten weer doen ontvlammen. Zo zedig verborgen onder haar vrome opvoeding, zo beestig geil hadden ze zich bevrijd. Hoe langer De Knock haar liet, des te later zou ze hem terugzien. Maar dat kon, dat wilde ze haar baas niet uitleggen.

‘Mag ik je eraan herinneren dat jij die bedrijfsleider tegen halfnegen naar de winkel hebt laten komen, chef!’ perste Bax tussen haar lippen.

‘En dan? Laat hem maar een beetje wachten. Anders gaan die kerels met poen nog denken dat wij naar hun pijpen gaan dansen. En daarbij, door dat circus van hem heb ik gisterenavond moeten overwerken.’ Hij toverde de onschuld op zijn gezicht.

Naar hun pijpen dansen ... Bax gleed weer weg in haar nachtelijk avontuur. Geheugen en fantasie vermengden zich, ze voelde hem, ze hunkerde. Even was ze bij hem, van hem. In haar stoutste gedachten danste ze naar zijn pijpen. Ze dacht al niet meer aan haar baas, die inmiddels naast haar in de auto zat en op een repleik wachtte. Omdat die niet kwam, deed hij er nog een schepje bovenop.

‘We zouden de afstapping eerst nog bij een koffie kunnen bespreken. Die bourgeois zal wel wachten’, grijnsde hij.

‘Allez, chef, dat kun je die man toch niet aandoen. Trouwens, zoveel last heb je daar nu ook niet van gehad. Je was nog maar pas ter plaatse en je was er alweer bijna vandoor. Wij hebben de gehele afstapping alleen mogen doen.’ Een geluk bij een ongeluk, moest ze eerlijkheidshalve stilletjes toegeven.

De commissaris negeerde tactisch de kritische opmerking. ‘We zullen nog wel zien of “*monsieur Jean Pierre*” er niks mee te maken heeft. We beginnen nog maar, inspecteur. Hebben ze u op school niet geleerd geen enkele verdachte uit te sluiten?’

Ach wat haatte Barbara Bax haar baas in de ochtenduren. Commissaris De Knock, met n-o-c-k, zoals hij zichzelf graag voorstelde met een knipoog naar de bekende commissaris

van de Nederlandse televisie. In werkelijkheid leek hij net zoveel op de tv-held als een gekookt ei met een hoedje. Gemakkelijk gaat ook, was zijn persoonlijke lijfspreuk. Voor zijn medewerkers had hij een andere: wie de top wil bereiken, zal moeten klimmen. Zelf was hij de man van huisje, tuintje, vrouwtje. Kledingstijl was iets voor anderen. Zelf kwam hij er behoorlijk sjofel voor: de antieke beige broek had vandaag vanwege het mooie weer het gezelschap gekregen van een Lacoste-polo, duidelijk meegebracht van een vakantie naar Turkije, een jaar of tien geleden. De kleur deed alleen nog vaag denken aan het stralende fuchsia waarvoor hij ze gekocht had. En natuurlijk, ondanks het mooie weer, ontbrak de eeuwige regenjas niet – misschien als eerbetoon aan die andere grote tv-inspecteur, bedacht Barbara.

De werklust van televisie-inspecteur Decock was Arnold kwijtgeraakt toen hij destijds met zijn partner Oswald De Beule een zaak van misbruikte jongeren aan het licht bracht. De gehele reutemeteut werd in de doofpot gestopt omdat er een paar grote namen bij betrokken waren. Dat had het tweetal weliswaar al meer dan eens meegemaakt, maar dat de jeugdige slachtoffers als leugenaars werden afgeschilderd deed voor het speurder duo de deur dicht. Arnold draaide zijn kar, letterlijk, honderdtachtig graden richting huisje, tuintje. Het grote speurwerk, Vrouwe Justitia, de politie uw vriend: het was hem duidelijk geworden dat het niet meer dan holle slogans waren om de kleine man een wereld te verkopen die niet bestaat. Met die die gedachte in het achterhoofd deed hij zijn job verder. Justitie is er voor de kleine sukkelaar zonder relaties, zo zag hij het. Op muggen schieten ze altijd met het groot kanon, naar de olifanten met een waterpistool. Zijn gebetenheid op de burgerij was niet meer dan een logisch gevolg daarvan.

Twee jaar geleden kon Oswald De Beule met vervroegd pensioen gaan. Daar hadden ze alle twee naartoe geleefd,

maar de wet stak er een stokje voor en Arnold bleef alleen achter op het perron. Zijn trein was geannuleerd wegens te jong. Had zijn moeder hem zestien dagen eerder op de aardbol gezet, dan had hij nu kunnen genieten van datzelfde brugpensioen, maar één politieke beslissing volstond om dat vooruitzicht aan zijn neus te zien voorbijgaan. Erger nog, het monster Langer Werken zag hij onafwendbaar op zich afkomen. De grootste fout die je tegenover commissaris De Knock kon maken, was dit onderwerp aansnijden. Uren kon hij erover doordrammen.

Nu verbrak zijn stem Barbara's gemijmer over haar baas. Ze schrok en verloor bijna de controle over het stuur.

'En, inspecteur, hebben onze dierbare collega's de verdachte al aan de praat gekregen?'

'Negatief, chef, geen bekentenis. Hij blijft herhalen dat er een andere man was, met de rest van het verhaal erbij.'

Andermaal gromde de commissaris iets onverstaanbaars. 'Ach, we laten hem nog een beetje sudderen. Als de wetsdokter klaar is, wringen we er wel een bekentenis uit.' Er verscheen een fijn lachje op zijn gezicht. 'Een dader die ons belt terwijl hij naast het slachtoffer staat. Laat het een voorbeeld zijn voor al die anderen die denken dat ze slimmer zijn dan wij.'

'Tuurlijk,' reageerde Barbara snedig, 'dan zou je het altijd quasi onmiddellijk kunnen aftrappen.' Heel het team had een zeldzaam prachtige zomeravond moeten opofferen aan de moordzaak. Barbara wist dat de commissaris zijn barbecue had klaargezet. Ze doorliep in gedachten het dossier. 'Misschien heb je wel gelijk. Technische recherche heeft niet veel zaaks gevonden, behalve dit misschien: een bandenspoor in het magazijn, en de rechterachterband is eenzijdig afgesleten.'

'Kijk, kijk, wat hebben onze technische vrienden zichzelf weer overtroffen! De belastingbetaler krijgt waar voor zijn geld. Komaan Bax, dat is toch niks waard. Er zal die dag wel

een klant met zijn camionette in het magazijn geweest zijn. Da's een spoor van niks', wuifde De Knock het gegeven weg.

Inspecteur Bax antwoordde niet. Ze staaarde naar de weg ...

'Ge gelooft dat verhaaltje over die dief toch niet?' vroeg de commissaris argwanend. 'Dat kabouterke probeert zich eruit te praten, dat snapt ge toch? Als hij niet bekent, gaan we hem dat verhaaltje honderd keer doen opzeggen. Hij praat er zich wel in. Vertrouw mij nu één keer, probeer het.' De Knock priemde zijn wijsvinger voor haar neus.

Barbara kreeg een binnenpretje omdat de chef de verdachte 'kabouterke' noemde. De Knock was zelf ook niet echt ruzig en had met de jaren geïnvesteerd in een stevig bierbuikje. Samen met zijn niet te harden ochtendhumeur hadden beide lichaamskenmerken hem de bijnaam Grumpy opgeleverd. Het was haar nog altijd niet duidelijk of hij dat eigenlijk wist.

'Dat kabouterke, zoals jij hem noemt, chef, is wel overtuigd van zijn onschuld. Hij maakte zich deze ochtend druk omdat hij geen nieuw hemd kreeg. Hij moest zich klaarmaken om naar het werk te gaan. Stel je voor!'

De ogen van Arnold De Knock vormden een vlijmscherpe blik: 'Enscenering ... Enscenering is het, daar trapt een oude rat als ik niet in. Dat ventje is veel doortrapper dan ge denkt, Bax! Hij verbergt iets, ik kan het bijna ruiken ...'

* * *

Ze reden het terrein van tegelhandel *Labrique J. en zoon* op. In de stenen van de muur zag je het nog staan: *Faiences de qualité*. Dat was nu vervangen door een bord: *Labrique Jean Pierre, een Kei in tegels*. Hoe verzinnen ze het, dacht De Knock. Wat je zegt ben je zelf. Een Kei dus. Onnozelaars! Het ochtendhumeur stak weer op als de mist in een zomernacht. Labrique genoot als lid van de burgerij al niet zoveel krediet bij de commissaris, en dat had hij de avond daarvoor helemaal verspeeld.